Qui té el poder en aquest món

Per AlbaS el dl., 28/08/2017 - 09:00

Fa un parell de setmanes a pocs ens hagués vingut al cap cercar a Google el terme “Harvey”. En tot cas, els principals resultats els hagués mostrat la Viquipèdia amb un article sobre una obra amb aquest títol de l’autora Mary Chase, premiada, per cert, amb un Pulitzer. També ens hagués sortit una cadena d’hamburgueseries canadenca. Ara Harvey, és i, per sempre més serà, un huracà. Passarà a la història. Com el Katrina i com tots els que decideixen arrasar els Estats Units.
En Harvey ha inundat ciutats, ha fet malbé collites i allò que és més greu, trist i injust, ja s’ha emportat vides per davant. La natura recorda que empipada pot ser molt severa, dura i contundent.

En plena operació rescat però, hem llegit que a Washington la crisi ha reobert un debat digne de pati d’escola entre els cervells més poderosos del planeta. Les reparacions que l’estat republicà de Texas i possiblement Lousiana necessitaran són costoses i comprometran gran part del pressupost del president Trump pel fet d’haver d’obrir la cartera federal. Alguns congressistes demòcrates de Nova York ja han sortit a explicar que el seu estat no deixarà Texas tirada.

Aquesta afirmació no és innocent ni cap atac de solidaritat. És un retret perquè quan el Sandy va afectar Nova York, alguns congressistes republicans de Texas volien vetar els paquets d’ajuda que llavors tirava endavant l’administració Obama. Per què? Perquè era Obama, no era del seu partit, i no van pensar si al darrera hi havia persones innocents patint, més enllà de la política i els interessos de tota mena. Ara doncs, el fantasma de la rancúnia sobrevola Texas juntament amb l’huracà. L’ajuda hi és, però el retret també. Em pregunto fins quin punt això és solidaritat. Potser sense l’ombra del ressentiment s’hauria motivat fins i tot el perdó o l’agraïment. Potser hagués estat una manera més cristiana de fer veure als congressistes texans que aquella decisió del passat va ser poc humana (o desgraciadament molt, segons com es miri).

En moments de tanta urgència, no hauríem de pensar més que mai en l’altre? Com a persona. I prou. No caldria deixar a casa interessos i oportunismes? El Papa Francesc expressa clarament al Laudato si’ la importància de la unitat en la cura de la “casa comuna”. Tindrem cura de casa nostra si no tenim cura dels nostres veïns?

Entre tota la tempesta, però, ha tret el cap algun raig de sol. Moltes comunitats, de totes les confessions, han obert els seus espais per acollir i ajudar persones damnificades. Per a molts, plou sobre mullat. Sort que, com hem vist aquests dies també a Barcelona, quan les aigües estan revoltes no només surt la pitjor part de les persones, també la millor.

No sabem si a Texas la natura ja estava enfadada o l’hem fet enfadar. Sigui com sigui, Harvey ens recorda, de la manera més crua possible, qui té el poder en aquest món.